

Maria Jaén*

Assassinat sense amor

Una certa literatura s'alimenta del mal i proclama la seva bellesa, la bellesa del dolor i de la sang. Però passa que la realitat supera sempre, i moltes vegades dolorosament, la ficció. I allò més dolç es torna, de sobte, amarg; més encara, vomitiu, verinós, mortal. I la bellesa ja no és bella ni l'amor no és l'amor. Perquè no hi ha res d'això en aquestes històries. Hi ha només cossos joves i destrossats i morts. Algú els ha robat l'amor, el desig, i amb ell, la vida.

¿Quin instint més animal i salvatge es desperta en els homes davant, no ja del ser material, sinó de la sola idea d'un cos jove, tendre, potser verge i, sobretot, feble i desvalgut?

No hi ha, llavors, amor, ni tant sols no hi ha desig. Hi ha només la malaltia, la perversió, el vici brut i salvatge. L'afany de dominar, de sotmetre, d'esclavitzar. L'home —el forçut—, atroç, poderós i cruel, assassina sense amor, s'embruta les mans, les seves urpes, amb sang innocent, i la boca, i el sexe, i el desig i l'ànima. La sang dolça d'un cos més dèbil, temerós i indefens: dones, noies, nois, nens o deficients mentals.

Unes vegades, com ha passat a València, aquest poder es manifesta amb la violència i els diners —¿hi ha res que els diners no puguin comprar?—. Un feix de billets a la butxaca fan l'home valent, poderós, tirà...

D'altres vegades, aquesta prepotència s'exhibeix només amb violència. Sabem de dones violades pels seus veïns, de nenes violades pels seus amics, pels seus pares o per desconeguts quan ixen de la discoteca una nit de dissabte o a la carretera quan fan autostop, de nens violats per no se sap qui, de deficients mentals violats i humiliats a la mateixa clínica on viuen; però, en realitat, és ben poc el que en sabem. Moltes dones, si no totes, s'han sentit alguna vegada forçades, violades, humiliades davant la carícia bruta d'un home, davant només una paraula o d'una mirada, davant d'uns ulls de carnissers plens de desigs malaltissos. En el fons hi ha sempre el sexe mal entès, mal après, o inaprès, el sexe brut, aviciat, inhumà.

El crim sexual és sempre el més primari i també el més dolorós. Hi ha coses que mai més no sabran del desig. Cossos, encara vius, que mai no viuran el desig com s'hauria de viure, lliure, i feliç. No hi ha pitjor crim. □

* Escriptora.